

*Bránit kmen znamená bránit
jedince a jeho zájmy.*

Autor: Francisco Albanese

„Plenění, masakry a uzurpaci nazývají říší; a tam, kde stvoří poušť, mluví o míru“. Tacitus, Agricola

V multikulturní společnosti ovládané politickou korektností a „sociálním státem“ musí muž volit mezi životem ve smečce a životem ve stádu. Připojení ke stádu je posledním rozhodnutím v životě, jelikož jím přechází veškerá kontrola nad dalším osudem do rukou pastýře. Ti, kdo se rozhodnou přidat ke smečce, by měli mít na paměti, že se stávají potenciálními zločinci a vyvrheli.

Jako členové smečky jsme těmi divokými a volnými – a takovými musíme i zůstat. Musíme smečku chránit před ostatními smečkami a především před „Krotitelem“ – tedy nátlakem multikulturního státu, jelikož nic není kmenu nebezpečnější než úsilí státu o odzbrojení svých oveček.

Příslušnost k národnímu státu dnes znamená jen o málo víc než podíl na „užitečnosti“ bezbarvé mase humanoidů v rámci vymezeného území. V naší multikulturní realitě byl odkaz našich předků vymazán, pokřiven a nakonec přepsán jako **černá legenda**. Jak můžeme zachovávat důvěru institucím, když kompletní sociopolitická makrostruktura nenávidí náš původ a dědictví?

Nelžeme si do kapsy: žádné sjednocení ani komunita neexistují – jen lidské bytosti podřízené státu a jím silou donucené sloužit zájmům cizích elit. Člověk sám o sobě má zájmy, ale postrádá sílu je prosadit. Jen malé a homogenní společenství, skupina jedinců spojená společným původem, zájmy a sdíleným osudem (tedy např. kmen), může přinejmenším doufat v náležité a spravedlivé zastupování zájmů svých jednotlivých členů. Bránit kmen znamená bránit jedince a jeho zájmy.

Na opačném pólu stojící stát si je hrozby představované suverénními (tedy ozbrojenými a ochotnými bránit kmen) občany dobře vědom a brání se vytvářením společenských fór a podporou únavného, bezcílného a v konečném důsledku bezmocného politického procesu. Můžeme volit, koho chceme – pokud to neohrozí základy politického systému. Jsme povzbuzováni k vyjadřování politických názorů – pokud nepodrývají vládnoucí hegemonii.

I prudká „lidová“ povstání – tedy lid vedený silným vůdcem, nikoli však revoluce – vedou jen k obměně garnitury vládnoucí plutokratické oligarchie, zatímco přesahující struktura – stát – se udržuje pozici rozbíjením kmenů a následným „sjednocením“ atomizovaných jedinců.

Stát shromažďuje své stádo (společnost) pod heslem „Z jednoty síla“; než tuto iluzorní

jednotu vytvoří, musí nejdříve zničit a rozložit kmeny na myriádu individualistických atomů („Rozděl a panuj!“). Co je ještě horší, stát nejen že diktátem hedonistické/konzumní společnosti ničí kmen/komunitu, odzbrojuje také jednotlivce a tak je ponechává bez obrany před všemocným predátorem – státem. Kdo by mohl vzdorovat?

Rozhodnutí vyzbrojit se proti hrozbě je součástí naší vlastní individuality a svobody. Stručně řečeno, jde o jediné právo, které by měli ctihodní muži uznávat: právo bojovat o vlastní přežití.

Jádrem problematiky „regulace střelných zbraní“ nejsou střelné zbraně, je to regulace a kontrola. Stát bere nám – občanům – legitimní právo na sebeobranu a pošlapává genetickou kontinuitu naší komunity.

Než zajásáte nad triumfem společenského „pokroku“ na cestě k mírumilovnému a lepšímu světu, zeptejte se sami sebe – ve jménu vlastní svobody – jestli není kmen sdílející vaše hodnoty a akcentující vaše zájmy lepší cestou k zajištění společenského smíru a obecné bezpečnosti.

Úvaha Francisca Albaneseho *The Right to Bear Arms: Securing the Tribe* vyšla na stránkách Counter-Currents Publishing.